

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 369/2025-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Hargašom, Košická 56, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Co 2/2022 z 30. marca 2023 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 4/2024 z 20. februára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. júna 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 2 ods. 2 a 3 a čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 Co 2/2022 z 30. marca 2023 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 4/2024 z 20. februára 2025. Sťažovateľ sa domáha, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutia zrušil, vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, priznal mu náhradu trov konania a finančné zadosťučinenie.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplývajú tieto skutkové okolnosti:

3. V konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 4 C 190/2014 sa sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu domáhal proti žalovanému Ministerstvu práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky uloženia mu povinnosti uhradiť finančnú sumu 40 719,81 eur. Žalobu odôvodnil tým, že Sociálna implementačná agentúra ako sprostredkovateľský orgán poverený ministerstvom uverejnila výzvu na predkladanie žiadostí o nenávratný finančný príspevok od 15. júna 2009 podľa § 13 zákona č. 528/2008 Z. z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov

Európskeho spoločenstva v znení neskorších predpisov. Na základe schválenej žiadosti, ktorá obsahovala aj opis projektu „*Podnik pôsobiaci v cestovnom ruchu na ceste k zvýšeniu konkurencieschopnosti*“ spolu s rozpočtom, došlo 10. mája 2010 k uzatvoreniu zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku medzi sťažovateľom a ministerstvom (ďalej len „zmluva o NFP“). Na podklade označenej zmluvy v znení jej neskorších dodatkov sa ministerstvo zaviazalo poskytnúť sťažovateľovi na realizáciu projektu sumu vo výške 95 % z celkových oprávnených výdavkov. Sťažovateľ na realizáciu jednotlivých aktivít projektu, ktoré sám nevykonával, vyhlásil verejné obstarávanie, ktoré bolo následne ministerstvom schválené. Na podklade už uvedeného došlo k uzatvoreniu zmluvy o poskytnutí služieb medzi sťažovateľom a víťazom verejného obstarávania. Následne sťažovateľ v rámci realizácie projektu podával v zmysle zmluvy žiadosti o platbu, ktoré neboli zo strany ministerstva zúčtované a preplatené v plnej sume.

4. Okresný súd v poradí svojím prvým rozsudkom sp. zn. 4 C 190/2014 zo 17. decembra 2015 žalobu sťažovateľa v celom rozsahu zamietol a súvisiacim výrokom o trovách konania ich úhradou zaviazal sťažovateľa. Na odvolanie sťažovateľa označený rozsudok okresného súdu potvrdil krajský súd rozsudkom sp. zn. 7 Co 90/2016 z 26. septembra 2018. Sťažovateľ nespokojný s výsledkom konania podal proti označenému rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 8 Cdo 146/2019 z 22. januára 2020 tak, že označené rozsudky všeobecných súdov zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

5. Následne okresný súd v poradí druhým rozsudkom vyhovel žalobe sťažovateľa a rozsudkom sp. zn. 4C 190/2014 z 3. mája 2021 uložil ministerstvu povinnosť uhradiť sťažovateľovi finančnú sumu 40 419,81 eur a priznal sťažovateľovi proti ministerstvu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

6. Proti rozsudku okresného súdu podalo ministerstvo odvolanie, ktoré odôvodnilo s poukazom na nesprávne skutkové a právne závery z neho vyplývajúce. O odvolaní ministerstva rozhodol krajský súd rozsudkom tak, že rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žalobu sťažovateľa v celom rozsahu zamietol a sťažovateľa zaviazal náhradou trov konania v celom rozsahu. Krajský súd v podstatnej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia s poukazom na bod 5.32 čl. 5 zmluvy o NFP uviedol, že sťažovateľovi „*nevznikol automatický nárok na uhradenie výdavkov projektu, keď musel preukázať ich oprávnenosť v zmysle Usmernenia RO č. N3/2007 v znení neskorších aktualizácií; rovnakú povinnosť pritom stanovila i Príručka pre prijímateľa (str. 15), odkazujúc na povinnosť preukázať nevyhnutnosť, hospodárnosť, efektívnosť, ako aj reálnosť a oprávnenosť výdavku v súlade s ustanoveniam Usmernenia RO č. N3/2007, v znení neskorších aktualizácií.*“. Podľa krajského súdu použité slovné spojenie „*v zmysle neskorších aktualizácií*“ je potrebné vykladať ako aktualizáciu usmernenia platnú a účinnú v čase, v ktorom prebieha kontrola jednotlivých výdavkov na základe žiadosti o platbu. Pretože ak by zmluvné strany chceli, aby sa použila len aktualizácia Usmernenia RO č. N3/2007 platná a účinná v čase vyhlásenia výzvy na predkladanie žiadostí o nenávratný finančný príspevok, prípadne v čase uzatvorenia zmluvy o NFP alebo i iná, dohodli by si priamo v zmluve konkrétne číslo aktualizácie bez použitého slovného spojenia „*v zmysle neskorších aktualizácií*“. Uvedené podporuje i bod 5.3 čl. 5 zmluvy o NFP, v zmysle ktorého si strany dohodli, že v prípade každej zmeny právnej úpravy a dokumentov, na ktoré zmluva odkazuje (odkazuje i na Usmernenie RO č. N3/2007), platí, že právne vzťahy vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti zmeny sa spravujú ich účinným znením, vznik právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti zmeny sa posudzujú podľa doterajšieho znenia, ak nebude

ustanovené inak. Obsah zmluvy o NFP s ohľadom i na jednoznačnosť bodu 5.3 čl. 5 nedáva podľa krajského súdu priestor na aplikáciu výkladových pravidiel prejavu vôle podľa § 266 vrátane § 266 ods. 4 Obchodného zákonníka, na ktorý poukazoval v priebehu konania sťažovateľ. Toto zmluvné dojednanie ustanovuje na základe zmluvnej vôle strán základ na to, aby sa súčasťou zmluvy o NFP stali i aktualizácie Usmernenia RO č. N3/2007.

7. Sťažovateľ nespokojný s výsledkom odvolacieho konania sa obrátil na najvyšší súd s dovolaním, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP sťažovateľ odôvodnil tým, že (i) krajský súd vôbec neposúdil právny rámec, na základe akého bolo Usmernenie RO č. N3/2007 vydané, (ii) krajský súd napriek tomu, že nejde o všeobecne záväzný právny predpis, považuje Usmernenie RO č. N3/2007 za záväzný dokument, a to napriek tomu, že nevznikol v súlade so zákonom alebo zmluvou o NFP – zmluva na neho iba odkazuje, avšak nestanovuje spôsob jeho zmeny, (iii) rozsudok krajského súdu je nezrozumiteľný a popiera základné princípy logiky, (iv) krajský súd neuviedol žiadny právny základ na zmenu obsahu Usmernenia RO č. N3/2007 po schválení žiadosti o nenávratný finančný príspevok a pristúpení k podpisu zmluvy o NFP; krajský súd neuviedol ani jedno zmluvné oprávnenie a ani zákonné znenie, ktoré umožňovalo ministerstvu zmeniť obsah Usmernenia RO č. N3/2007, ktoré bolo súčasťou výzvy na predkladanie žiadostí o nenávratný finančný príspevok, (v) krajský súd nevyhodnotil povahu Usmernenia RO č. N3/2007, čiže nie je možné zistiť, ako krajský súd zistil, že usmernenie je záväzným a legitímnym dokumentom, (vi) krajský súd neuviedol, na základe akého právneho rámca mohlo dôjsť k zmene Usmernenia RO č. N3/2007, (vii) krajský súd neposúdil Usmernenie RO č. N3/2007 v aktualizácii č. 3, čiže nemohol zistiť správny skutkový stav, (viii) Usmernenie RO č. N3/2007 v inej aktualizácii ako č. 3 nie je výsledkom dohody účastníkov, (ix) krajský súd nepopísal formu, akou malo dôjsť k stanoveniu limitov v zmysle zmluvy o NFP, a teda ako mohol žalovaný jednostranne zmeniť dohodu o cene, (x) krajský súd nezohľadnil § 493 Občianskeho zákonníka, ktorý ustanovuje, že záväzkový vzťah sa nemôže meniť bez súhlasu zmluvnej strany, (xi) krajský súd vôbec neposúdil to, či sú limity uvedené v Usmernení RO č. N3/2007 v inej aktualizácii ako č. 3 ustanovené objektívne a skutočne „hospodárne“ a ako vôbec žalovaný dospel k tomu, že ním určené limity sú hospodárne; krajský súd vec vôbec neposúdil, (xii) krajský súd neuviedol skutkové tvrdenia, ktoré považoval za nesporné a rovnako ktoré považoval za preukázané a ktoré považoval za nepreukázané a z akého dôvodu.

8. Sťažovateľ odôvodňoval prípustnosť dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP tým, (i) že sa najvyšší súd dosiaľ nezaoberal posúdením charakteru dokumentu – Usmernenia RO č. N3/2007, (ii) že dovolací súd dosiaľ neposudzoval, či Usmernenie RO č. N3/2007 môže byť jednostranne menené bez akéhokoľvek zmluvného alebo zákonného rámca, (iii) že dovolací súd sa dosiaľ nezaoberal posúdením toho, či sú limity uvedené v Usmernení RO č. N3/2007 ustanovené objektívne a na základe zákonného alebo zmluvného rámca môžu byť jednostranne upravené alebo doplnené, (iv) že dovolací súd neposudzoval, či Usmernenie RO č. N3/2007 môže byť menené počas zmluvného vzťahu bez súhlasu zmluvnej strany, ak tu neexistuje osobitná úprava o spôsobe zmeny tohto dokumentu, (v) že dovolací súd dosiaľ nevyriešil otázku týkajúcu sa nároku na náhradu trov právneho zastúpenia v súdnom konaní v zmysle nálezu ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 84/2014 z 23. mája 2014 a nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/03 z 9. septembra 2004.

9. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom dovolanie sťažovateľa zamietol. Z obsahu odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že dôvodom zamietnutia dovolania v časti dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP bola jeho nedôvodnosť a v časti dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP jeho neprípustnosť.

II.

Argumentácia sťažovateľa

10. Sťažovateľ v rámci svojej sťažnostnej argumentácie označil závery krajského súdu a najvyššieho súdu za nesprávne a neúplné, a tým porušujúce ním označené práva podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu. Sťažovateľ svoju argumentáciu vystaval na bežnej polemike predovšetkým so skutkovými a s právnymi zisteniami krajského súdu, pričom od najvyššieho súdu očakával ich opätovné prehodnotenie (túto požiadavku smeruje aj ústavnému súdu, pozn.), pričom proti napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu formuluje námietku (i) o nedostatku primeranej odpovede najvyššieho súdu o ním tvrdenej povinnosti odvolacieho súdu v prípade nariadeného pojednávania uviesť predbežné právne posúdenie veci a (ii) o (ne)identifikácii právneho rámca, na ktorého podklade získalo Usmernenie RO č. N3/2007 svoju legitimitu na to, aby mohlo existovať nezávisle od zmluvy alebo zákona a aby sa po uzatvorení zmluvy o NFP mohlo stať predmetom jeho ďalšej, pre zmluvné strany záväznej zmeny.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu:

11. Ústavný súd stabilne vo svojej judikatúre týkajúcej sa právomoci ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy uvádza, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

12. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie, ktoré odôvodnil dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP (v ústavnej sťažnosti neuvádza, že by v dovolacom konaní nemohol vyčerpať celé spektrum svojich námietok proti ústavnej udržateľnosti rozsudku krajského súdu), tak právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa vo vzťahu ku krajskému súdu ako odvolaciemu súdu mal prioritne najvyšší súd ako dovolací súd, čím je zároveň v tomto rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti ústavný súd odmietol [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

III.2. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu rozsudkom najvyššieho súdu:

13. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd posudzoval rozsudok krajského súdu predovšetkým z hľadiska tzv. procesnej nearbitrárnosti [§ 420 písm. f) CSP (dodržania štandardov odôvodnenia)], pričom rozsudok krajského súdu z pohľadu referenčnej normy (§ 393 ods. 2 CSP) vyhodnotil ako taký, ktorý bol riadne odôvodnený.

14. Najvyšší súd predovšetkým reagoval na procesnú námietku sťažovateľa o povinnosti krajského súdu ako odvolacieho súdu v prípade nariadeného pojednávania vo veci uviesť predbežné právne posúdenie veci podľa § 181 ods. 2 CSP, čo odôvodnil v spojení s § 378 ods. 1 CSP o primeranom použití ustanovení o konaní pred súdom prvej inštancie. Sťažovateľ namietal, že krajský súd bol povinný umožniť mu oboznámiť sa so všetkými dôvodmi, ktoré budú podkladom na zmenu rozhodnutia, a keďže tak neurobil, odňal mu možnosť konať pred súdom.

15. V reakcii na túto námietku sťažovateľa najvyšší súd poukázal na obsah zápisnice z priebehu pojednávania pred krajským súdom, z ktorej zistil, že na predmetnom pojednávaní krajský súd umožnil procesným stranám, aby sa vyjadrili a predniesli svoje návrhy vo veci, čo strany aj využili. Predsedníčka senátu následne uviedla, čo považuje za spornú otázku, a pristúpila k vykonaniu listinných dôkazov, pričom strany konania uviedli, že so všetkými listinami sú oboznámené a ich obsah nespochybňujú, zároveň sťažovateľovi uviedla, že odvolací súd nie je povinný uvádzať predbežné právne posúdenie veci, a následne bolo vydané uznesenie, ktorým krajský súd vyhlásil dokazovanie za skončené.

16. Už uvedené zistenia viedli najvyšší súd k záveru, podľa ktorého krajský súd postupoval v súlade s príslušnými procesnými pravidlami (§ 384 a § 385 CSP), keď z jeho postupu, ako aj dôvodov uvedených v jeho rozsudku je zrejmé, prečo nariadil odvolacie pojednávanie, z akého dôvodu bolo nutné vykonať opakované dokazovanie, pričom zo žiadneho pravidla mu nevyplývala povinnosť uviesť predbežné právne posúdenie podľa § 181 CSP, keďže toto je povinnosťou iba prvoinštančného súdu, ktoré je sudca povinný stranám a ich zástupcom oznámiť na prvom pojednávaní. Zistenia najvyššieho súdu, ako aj spôsob odôvodnenia jeho rozsudku nevykazujú také prvky, ktoré by vec sťažovateľa umožňovali posunúť do roviny meritórneho ústavnosúdného prieskumu.

17. Nad rámec už uvedeného ústavný súd v kontexte povinnosti všeobecného súdu uvádzať predbežné právne posúdenie konštatuje, že z ústavnoprávneho hľadiska je relevantný len ten rozmer označeného pravidla, ktorý umožňuje eliminovať nepredvídateľnosť v postupe a rozhodnutí tohto súdu. V súvislosti s predvídateľnosťou rozhodovacej činnosti vo všeobecnosti možno konštatovať, že o nepredvídateľné rozhodnutie ide vtedy, ak súd rozhodne spôsobom, ktorý strany konania nemohli s ohľadom na priebeh konania predvídať a v dôsledku čoho nemali ani možnosť sa k názoru súdu vyjadriť, a tak tento názor aj náležite ovplyvniť. Na pôdoryse označenej veci ústavný súd považuje za relevantné, že sťažovateľ v rámci svojej sťažnostnej argumentácie nesignalizoval také okolnosti, ktoré by z pohľadu priebehu celého konania, skutkovej a právnej argumentácie strán, resp. súdov konajúcich v jeho záležitosti boli také, ktoré nemohol predvídať a na ne primeraným spôsobom aj reagovať. Z už uvedeného dôvodu preto nejde o prípad, ktorý by vyžadoval predchádzajúcu informáciu zo strany krajského súdu, ako po právnej stránke predbežne

vníma jeho vec. Účelom takto chápanej informačnej povinnosti všeobecného súdu je zaručiť, aby strana konania nebola zaskočená iným právnym posúdením veci zo strany súdu, než ktoré by vyplývalo z už uplatnenej argumentácie strán, bez toho, aby neúspešnej strane konania bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska právneho názoru súdu a predložiť na ich preukázanie dôkazné prostriedky.

18. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa súvisiacu s nedostatkom identifikácie právneho rámca, na ktorého podklade získalo Usmernenie RO č. N3/2007 svoju legitimitu na to, aby mohlo existovať nezávisle od zmluvy alebo zákona a aby sa po uzatvorení zmluvy o NFP mohlo stať predmetom jeho ďalšej, pre zmluvné strany záväznej zmeny, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd na ňu reagoval citáciou z príslušnej časti odôvodnenia rozsudku krajského súdu, ktorou už krajský súd detailne ozrejmil svoje úvahy o jeho zmluvnej relevancii, ako aj potrebe jeho aplikability v znení relevantnom v čase posudzovania oprávnenosti sťažovateľom uplatnených výdavkov, a tým aj o jeho normatívnom význame pre obe zmluvné strany.

19. Za relevantné ustanovenie považovali všeobecné súdy ustanovenie bodu 5.3 čl. 5 zmluvy o NFP, podľa ktorého si strany dohodli, že „*v prípade každej zmeny právnej úpravy a dokumentov, na ktoré zmluva odkazuje (odkazuje i na Usmernenie RO č. N3/2007) [bod 5.32 zmluvy o NFP, pozn.] platí, že právne vzťahy vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti zmeny sa spravujú ich účinným znením, vznik právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti zmeny sa posudzujú podľa doterajšieho znenia, ak nebude ustanovené inak.*“. Označené ustanovenie tak podľa názoru aj najvyššieho súdu poskytovalo dostatočný základ na to, aby sa súčasťou zmluvy o NFP (resp. obsahu zmluvného vzťahu) stali i neskoršie aktualizácie Usmernenia RO č. N3/2007. Inými slovami, tento myšlienkový konštrukt bol základom na identifikáciu právneho rámca novej zmeny obsahu zmluvného vzťahu prostredníctvom následnej zmeny Usmernenia RO č. N3/2007.

20. Za neopodstatnenú považuje ústavný súd aj námietku sťažovateľa súvisiacu so spôsobom odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu, ktorý iba rekapituloval príslušné časti odôvodnenia rozsudku krajského súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že v prípade, ak sťažovateľ uvádza v priebehu dovolacieho konania tie isté námietky, na ktoré už dostal odpoveď v rámci odvolacieho konania, a zároveň ani nereflektuje zákonné limity mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) súvisiace s revíziou skutkového stavu alebo nápravou väd zásadného významu pre súdny systém (napr. absencia odôvodnenia), tak nemôže zmysluplne očakávať, že od adresáta svojho procesného podania (dovolania) dostane inú odpoveď.

21. V naznačených súvislostiach ústavný súd konštatuje, a to bez potreby hlbšej analýzy ďalších úvah najvyššieho súdu, že citované závery vyplývajúce z napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu predstavujú dostačujúce odpovede o nedôvodnosti námietok sťažovateľa a ich novej subsumpcii pod dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, a to z pohľadu zákonnej koncepcie dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku, ktorého účelom nie je reagovať na prípadné pochybenia v zisťovaní skutkového stavu (napr. rozsah práv a povinností zmluvných strán, resp. ustálenie dokumentácie, na ktorú odkazuje zmluva o NFP) a tento v dovolacom konaní podrobovať jeho následnej revízii, keďže je viazaný skutkovým stavom zisteným odvolacím súdom (§ 442 CSP), resp. jeho chápania ako inštitútu slúžiaceho výlučne na odstraňovanie väd zásadného

významu pre súdny systém, a nielen z dôvodu dosiahnutia právnej čistoty rozhodnutia všeobecného súdu.

22. Čo sa týka posúdenia dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, najvyšší súd uviedol, že sťažovateľ síce namietal, že krajský súd nezodpovedal základnú otázku, a to na základe akého právneho rámca získalo Usmernenie RO č. N3/2007 svoju legitimitu na to, aby mohlo vôbec existovať nezávisle od zmluvy alebo zákona, avšak podľa najvyššieho súdu krajský súd takto položenú otázku neposudzoval, a preto na jej vyriešení rozsudok krajského súdu nespočíval. V reakcii na túto dovoláciu námietku sťažovateľa najvyšší súd konštatoval, že „*obsah zmluvy o NFP s ohľadom i na jednoznačnosť bodu 5.3 článku 5 nedáva priestor pre aplikáciu výkladových pravidiel prejavu vôle podľa § 266 vrátane § 266 ods. 4 Obchodného zákonníka. Toto zmluvné dojednanie stanovuje na základe zmluvnej vôle strán základ k tomu, aby sa súčasťou zmluvy o NFP stali i aktualizácie Usmernenia RO č. N3/2007.*“. Podľa najvyššieho súdu tak „*požiadavka preukazovania oprávnenosti výdavkov vynaložených na projekt v konkrétnom čase vždy podľa aktuálneho Usmernenia RO č. N3/2007 bola... založená dohodou zmluvných strán.*“. Takto vymedzený dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP považoval najvyšší súd za teoretický, resp. hypotetický právny problém bez relevancie na možnú zmenu alebo zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu. Ústavný súd uvádza, že aj v tomto prípade najvyšší súd poskytol sťažovateľovi dostačujúcu odpoveď na ním obsahovo vymedzený dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Podstatné pre ústavný súd je, že z vecného hľadiska je odpoveď zrejmalá (pozri aj bod 19 tohto odôvodnenia) a akceptovateľná bez znakov jej excesívnosti, keď záver o legitimitě použitia zmien relevantného normatívneho aktu vyplýva z vopred kladne vyjadreného zmluvného konsenzu, teda zhody vôle aj za účasti strany, ktorá *ex post* proti takému prejavu svojej vôle, resp. jeho účinkom brojí.

23. V závere je potrebné ďalej uviesť, že celá argumentačná história sťažovateľa v danom spore je orientovaná prioritne na bežnú skutkovú a právnu polemiku pri posudzovaní významu Usmernenia RO č. N3/2007 pre obsah zmluvného vzťahu. Od sťažovateľa sa v tomto smere očakáva, že s dôvodmi vyjadrenými v rozsudku najvyššieho súdu otvorí konštruktívny dialóg na pôdoryse takých námietok, ktoré môžu jeho záležitosť z pohľadu ním označených práv podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu posunúť do meritórneho ústavnosúdneho prieskumu.

24. Sumarizujúc už uvedené, ústavný súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nemožno považovať za také, ktoré by bolo zmätočné, prípadne zjavne neprimerané (excesívne) z pohľadu hodnotenia odôvodnenia rozsudku krajského súdu, a preto, berúc do úvahy aj limitovaný ústavnosúdny prieskum (ústavný súd nie je bežnou opravnou inštanciou), nemôžu byť označené námietky sťažovateľa základom toho, aby jeho záležitosť bolo možné posunúť do roviny meritórneho ústavnosúdneho prieskumu.

25. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný

súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

26. Z už uvedených dôvodov ústavný súd postupom podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú, pretože medzi namietaným porušením označených práv a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu nebola zistená kauzálna súvislosť.

27. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. augusta 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu